

[Indenrigsministeren.]

det spørgsmål, om der kunne forhandles om en byrdefordeling indkomstgrupperne imellem, sådan at skattelettelsen også kom til at gælde, forstod jeg, for de højere indtægter, således at også folk med sådanne fik nogen kompensation for den forøgede ejendomsbeskatning. Se, hvis vi nogenlunde bliver enige om — og det tror jeg vi må blive til sidst — at den grænse, vi har sat, de 4 000 kr. og de 2 500 kr., ikke er for høj, at disse små indtægter før eller senere må fritages for en skattebyrde, og at det beløb, man eventuelt kunne påligne dem, ville blive lille og ubetydeligt, så bliver tilbage at diskutere fordelingen på de forskellige indkomstgrupper, som bliver genstand for beskatningen. Efter de beregninger, der er foretaget, vil selv i København den skattelettelse, der bliver tale om, række næsten helt til tops; men den bliver naturligvis ikke forholdsmæssig så stor for de høje indtægter. Der skal jo netop i København og omegnskommunerne være rateskala, fordi der i disse kommuner er betydelige, store indtægter. Man har dog alligevel gennem tiderne indrømmet, at det er rimeligt at påligne disse indtægter en ekstra beskatning. Skulle man gå bort fra dette princip og sige, at nu gennemførte vi f. eks. købstædernes ordning også for København og gav de større indtægter en ret betydelig lettelse, ja, så kommer vi ind på det spørgsmål, om så en ekstra beskatning skal ske over staten. Man er nødt til at tage hensyn til den forskellige indtægtsfordeling, der er i kommunerne; i de kommuner, der har meget store indtægter, må man påligne skatten på en anden måde. Hvis der skulle pålignes mindre kommunal beskatning dér, ville det føre til, at staten måtte overtage en del af byrderne, og så måtte staten også have lov til at påligne de højere indkomster en ekstra skat.

Jeg tror derfor, jeg må sige, at naturligvis kan man forhandle om den foreslåede skala, men den er nu ikke meget anderledes end den nuværende skala; den vil føre til

lavere udskrivningsprocenter af grundbeløbene i København og på Frederiksberg, end man har haft hidtil, men med hensyn til det principielle er der kun sket den ændring, at der for skalaindtægter under 20 000 kr. — det svarer til realindtægter på ca. 35 000 kr. — er indført en fast beskatningsprocent. Så kan man naturligvis diskutere, om progressionen skulle begynde tidligere.

Til det andet spørgsmål, som det ærede medlem stillede: om der kunne forhandles om udligningen til afløsning af erhvervsskatten, kan jeg naturligvis svare ja. Det er klart, at vi ikke mener, at denne udligningsordning er absolut fuldkommen i alle henseender, men de beregninger, vi har foretaget, har givet sådanne resultater, at det stillede forslag efter vor mening skulle virke ret og rimeligt til alle sider. Men naturligvis kan der forhandles om det, hvis vi får tal frem, som kan give anledning til at ændre ordningen.

Dermed har jeg vist besvaret de spørgsmål, som er rejst angående erhvervsskatten.

Om hovedstadsudligningen er der ikke gjort særlig mange bemærkninger. Vi har foreslået den beskudne forhøjelse af tilsvaret med 5 pct. i 1959-60 og 10 pct. i de følgende 2 år, og det har vi fundet rimeligt. Det er jo en meget indviklet udligningsordning, og man kan naturligvis ikke helt nøjagtigt sige, om tilsvaret på denne måde vil komme til at svare til det tilsvaret, der hidtil er udredet. Det vil imidlertid kunne ses, så snart man får klarhed over de udgifter, de forskellige kommuner får. Når de 3 år er gået, kan man drage en sammenligning mellem virkningerne af det, vi nu gennemfører, og de virkninger, der ville være fremkommet, hvis vi havde fortsat med den tidligere ordning. En sådan sammenligning vil være os til nytte, når vi skal tage ordningen op til revision.

Jeg vil gerne gentage min tak for den saglige behandling, ordførerne har givet disse lovforslag. Vi vil naturligvis i udvalget være villige til at give alle de oplysninger,